

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

Január 2017

Číslo: I.

Milí priatelia, bratia a sestry,

vstúpili sme do Nového roku s predsavzatiami a s prianím dobrého zdravia, šťastia a Božieho požehnania. Nevieme, čo nám tento rok prinesie. A práve preto sa zverujeme do Božích rúk s prosbou, aby Všemohúci Boh žehnal a chránil nás a naše domovy od každého zla. Nedel'ou krstu Krista Pána vrcholí z pohľadu liturgie vianočné obdobie a prichádza obdobie cezročné, ktoré charakterizuje zelená farba. Začína nám tak obdobie fašiangu, čas veselosti, zábav i svadiieb.

Práve uplynul rok, ako sme v našej farnosti obnovili vydávanie nášho periodika, ktorý vychádza raz do mesiaca, aby pomáhal podporovať a zveľaďovať duchovný život nás, našich rodín i celej farnosti. Neustále sme pozvaní na cestu, na ktorej máme kráčať s Bohom v duchu Evanjelia a zachovávaní Božích prikázaní. Potrebné je tak s Božou pomocou plniť si všetky svoje povinnosti - náboženské, pracovné i stavovské, aby sme prišli šťastne do cieľa – do nebeskej blaženosti. Krásne a dojímavé bolo nedávno stretnutie s vdp. Miloslavom Mrvom, pri slávení jeho 80. narodenín. Na záver sv. omše v Smoleniciach, kde bolo prítomných veľa veriacich, hovoril: „Beda tomu, kto nepríde na stretnutie v nebi.“

Z takýchto a podobných stretnutí sa vždy tešíme, lebo sme spolu so svojou pokrvnou i duchovnou rodinou, ktorú tvoria bratia a sestry v Kristovi.

Keď niekoho očakávame na stretnutie, alebo na hostinu a on neprichádza, tak prirodzene začíname sa o neho obávať a pýtame sa, či sa mu niečo neprihodilo. Ak však niekto nepríde na stretnutie v nebi, tak niečo sa stalo. Určite sa mu niečo prihodilo...Prihodilo sa mu to, že si vybral cestu hriechu a skončil tento pozemský život v nekajúcnosti...

Ak sa usilujeme žiť podľa svojej viery a snažíme sa o ňu osobne, aby bola živá, potom nevyklúčujeme zo svojho uvažovania ani pojmy ako nebo, hriech, milosť Božia. Nemyslíme si, že už v dnešnej dobe by boli nmoderné a treba ich nahradiť inými. Tieto pojmy ako i ostatné sú reálnymi a treba o nich hovoriť. Asi takto: Ak chcem dosiahnuť nebo, potrebujem Božiu milosť. Potrebujem sa však aj chrániť hriechu a konať dobre. Sme pozvaní vybrať sa opäť aj tento rok cestou lásky, ako nám ju ukázal Ježiš Kristus. Hoci sa ide po nej s krížom, je to cesta istá.

Nebojme sa že sme sami. Je tu predsa náš Pán, ktorý sa pre nás stal človekom, aby nás viedol v živote. Nechajme sa teda ním viesť, preniknúť a naplniť jeho láskou. Jeho Slovo je Svetlo pre naše nohy...A jeho presväté Telo a Krv sú pre nás posilou. Ten stôl Slova a Eucharistie nám Boh prestiera vždy pri každej sv. omši, aby sme sa posilnili. Budujme si vzťah k Pánovi aj tým, že prideme na sv. omšu vždy, keď môžeme. Aj tu sa takýmto spôsobom ukazuje, že máme osobný vzťah k Pánovi a chránime sa toho „beda“. Budme tí, ktorí sú blažení. Lebo sú pozvaní hostinu Baránkovu. Nielen na zemi, ale i v nebi.

Váš duch. otec Milan

CIRKEV JE NAŠA MATKA, KTORÚ MILUJEME A POTREBUJEME

Po prvom cirkevnom prikázaní, predmetom ktorého je sviät' nedel'ou a prikázané sviatky v roku účasťou na sv. omši, prechádzame k druhému. Jeho obsahom je zachovávanie predpísaných dní pokánia. Podľa staršieho vydania to znie takto: konať skutky kajúcnosti, ako ich určila cirkevná vrchnosť. Predpísané dni pokánia máme každý piatok a Popolcovú stredu. V tieto dni máme teda povinnosť ako kresťania - katolíci vykonať kajúci skutok, pretože sú to kajúce dni. Robíme tak nielen formálne, aby sme zachovali určitý príkaz /literu/, ale predovšetkým z lásky k Pánu Ježišovi, ktorý sa za nás obetoval na kríži. Boží Syn Ježiš Kristus priniesol za nás najväčšiu obeť práve v piatok a preto aj my v tento deň máme prežívať v duchu kajúcnosti. Čo to znamená v praxi? Staršie generácie si dobre pamätajú ako sa v rodinách v piatok požívali bezmäsité pokrmy. Táto pôstna prax je dodnes zaužívaná, dokonca aj u mladých kresťanov. Je len dobré, ak si zachováme všetci takúto snahu, k čomu sme boli vedení od malička. Zachovávajme teda piatky a nepopustíme v tom. Ak sa však stane, že pozabudneme na to, alebo z nejakého dôvodu v piatok ten mäsitý pokrm si dáme, sú tu spôsoby akými môžeme požívanie mäsitého pokrmu nahradiť. Sú tu preto tieto možnosti: modlitba posvätného ruženca, účasť na sv. omši, modlitba krížovej cesty, čítanie zo Sv. písma /min. 10 min/, návšteva chorého s patričnou službou lásky, sebazápor /zrieknutie sa alkoholu, zrieknutie sa kávy, zrieknutie sa sladkostí, alebo obľúbeného jedla/. Vychádzame z princípu, že piatok je kajúci deň a preto z lásky k Pánu Ježišovi urobíme nejaký kajúci skutok. Porušenie tohto cirkevného prikázania sa hodnotí iba vtedy, ak sa nevykoná žiadny kajúci skutok. Hriechom tu nazvime teda ľahostajnosť, ktorej mnohí ľudia prepadli, no nielen v tejto oblasti, ale aj v iných sférach svojho života. Sú však dva dni v roku, kedy nie je možné iným spôsobom nahradiť požívanie mäsitého pokrmu. Je to Popolcová streda a Veľký piatok. Teda začiatok a vrchol pôstneho obdobia. V tieto dva dni je predpísaný prísny pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu.

Z KATECHÉZY

V tejto časti katechézy sa budeme opäť zaoberať odpoveďou človeka Bohu.

Aby bola odpoveď viery ľudská, človek má dobrovoľne odpovedať Bohu vierou; preto nikto nemá byť nútený prijať vieru proti svojej vôli. Úkon viery je totiž samou svojou povahou dobrovoľný. Boh isto volá ľudí, aby mu slúžili v duchu a pravde, takže sú viazaní vo svedomí, ale nie sú nútení /KKC 160/. Existuje tu teda **sloboda viery**. Nieкто by mohol namietať a pýtať sa: „Prečo ma teda rodičia dali pokrstiť ako nemluvňa a rozhodli oni o mojej viere? Prečo nepočkali, kým sa ja sám rozhodnem?“ Odpovedáme: Ak sú rodičia kresťania, tak k výchove ich detí patrí aj to, aby ich vychovali v ich viere, ktorú oni sami žijú, tým že sa s nimi modlia, navštevujú bohoslužby a učia ich Božej ceste, ktorá spočíva v poznávaní a plnení Pánovej vôle. Lebo pred Bohom sú za ne zodpovední po každej stránke. Iní rodičia chcú zasa dať pokrstiť svoje dieťa čím skôr, aby sa niečo nestalo...No keď príde čas dospievania, človek sa aj osobne rozhoduje pre Ježiša Krista. Buď si osvojí kresťanské zásady a život s Bohom, alebo vnútorne od viery odpadáva a stáva sa postupne iba matrikovým kresťanom...Teda sloboda viery stále existuje.

Ďalej je tu **nevyhnutnosť viery**. Veriť v Ježiša Krista a v toho, ktorý ho poslal, je nevyhnutne potrebné na dosiahnutie spásy. „Bez viery je nemožné páčiť sa Bohu .../Hebr 11, 6/. A napokon je veľmi dôležitá **vytrvalosť vo viere**. Viera je nezaslúžený dar, ktorý Boh dáva človeku. Tento neoceniteľný dar môžeme stratiť. Aby sme žili, rástli a vytrvali vo viere až do konca, musíme ju živiť Božím slovom a musíme prosiť Pána, aby nám ju zveľaďoval; viera má byť činná skrze lásku, udržiavaná nádejou a zakorenená vo viere Cirkvi. Viera je však aj **začiatkom večného života**. Viera nám dáva akoby vopred okusovať radosť a svetlo oblažujúceho videnia, ktoré je cieľom nášho putovania tu na zemi. Potom budeme vidieť Boha „z tváre do tváre“, „takého, aký je“/KKC 161-163/.

Naša viera môže byť podrobená aj skúške. Zlo a bolesť vo svete, nespravodlivosť a smrť, ktoré zakusujeme, akoby protirečili dobrej zvesti; môžu neraz aj otriast' našou vierou. Vtedy si máme spomenúť na svedkov viery ako Abraháma či Pannu Máriu, ktorá sa dostala až „do noci viery“, keď svojho jediného Syna sprevádzala na krížovej ceste a napokon stála pod krížom /porov. KKC 165/.

Viera je osobný úkon: je to slobodná odpoveď človeka na iniciatívu Boha, ktorý sa zjavuje. Ale viera nie je úkon osamotený, tak ako nik nemôže žiť sám. Nik si nedal vieru sám, tak ako si nik sám nedal život. Veriaci prijal vieru od iných a má ju zasa odovzdať iným. Naša láska k Ježišovi a k ľuďom nás pobáda hovoriť o našej viere iným. „*Verím*,“ to je viera Cirkvi, ktorú každý veriaci osobne vyznáva, najmä pri krste. „*Veríme*,“ to

je viera Cirkvi, ktorú vyznávajú biskupi zhromaždení na koncile, alebo liturgické zhromaždenie veriacich. „*Verím*,“ tak hovorí aj naša matka Cirkev, ktorá svojou vierou odpovedá Bohu a učí nás hovoriť: „*Verím*“. Predovšetkým verí Cirkev a tak vedie, žije a udržiava svoju vieru. Predovšetkým Cirkev vyznáva všade Pána. Prostredníctvom Cirkvi dostávame v krste vieru a nový život v Kristovi. Spása prichádza jedine od Boha. Ale pretože život viery dostávame prostredníctvom Cirkvi, ona je našou matkou /KKC 166-169/. Cirkev, ktorá je „*stĺp a opora pravdy*“/1 Tim 3, 15/, verne opatruje „*vieru, raz navždy odovzdanú svätým*“/Júd 3/. Od stáročí Cirkev neprestáva v mnohých jazykoch, kultúrach a národoch vyznávať svoju **jedinú vieru**, prijatú od jedného Pána, odovzdávanú ďalej jedným krstom a zakorenenú v presvedčení, že všetci ľudia majú iba jedného Boha a Otca /KKC 172/. Vieru, „ktorú sme prijali od Cirkvi, si chránime a ona ako vzácny poklad v peknej nádobe pôsobením Božieho Ducha stále mladne a omladzuje aj nádobu, ktorá ju obsahuje“ /sv. Irenej Lyonský/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„*Hľa Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta*“/Jn 1, 29/.

Jeden kňaz, ktorý sa fyzicky ponášal na pápeža Pia XII. spomínal, ako raz jeden muž na neho poukázal prstom a slovami: „Eugenio Pacelli.“ Také bolo totiž vlastné meno spomínaného pápeža.

Evanjelium 2. nedele v cezročnom období nám prináša zvesť o tom, ako Ján Krstiteľ, poukázal na Ježiša, ktorý prichádzal k nemu do Betánie za Jordánom. Ján však nepoukázal na fiktívneho, ale na skutočného Božieho Baránka, ktorým je Ježiš Kristus. Vyjadril tým podstatu Kristovho poslania, ktorý na dreve kríža porazil hriech a diabla. On je prisľúbený Spasiteľ, ktorý „vyslobodí svoj ľud z hriechov“/Mt 1, 21/. Slová, ktorými označil Krista, sú prevzaté aj do liturgie. A vždy pred sv. prijímaním ich kňaz opakuje hovoriac: „*Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta*...“

Keď v nasledujúci deň Ján znova zvolá: „*Hľa, Boží Baránok*“, jeho učeníci sa vtedy pridajú k Ježišovi /Jn 1, 35-37/. A Ján nie je smutný, ani nezávidí, že jeho učeníci idú k Ježišovi. Vyjadrí to známym pokorným výrokom: „*On musí rásť a mňa musí ubúdať*“/Jn 3, 30/. Vieme, že po určitom čase nato Jánov hlas pri Jordáne stíchol, pretože ho dal Herodes uväzniť a následne sťat'. Ján Krstiteľ teda splnil svoju úlohu, na ktorú bol poslaný. Pripravil Boží ľud na príchod Božieho Syna, „*pokrstil pôvodcu krstu vodou a ukázal na neho: Hľa už je tu*.“ Aj my máme poukázat' na Ježiša Krista tak, že žijeme podľa svojej viery. Patrí sem aj to, že sa po katolícky pozdravujeme,

modlievame sa a do kostola chodievame. K tomu patria aj skutky dobročinnnej lásky. Patrí k tomu aj to, že ak ideme okolo kostola, tak sa s úctou vždy prežehnáme. Je náš život nasledovaním Pána Ježiša a je príľnutím k nemu tak, že svojím konaním ukážem, že patríam jemu? Formálnych a matrikových kresťanov je veľa. No skutočných, ktorí žijú tomu, čo veria, je málo. Nech je z nás cítiť a na nás vidieť, že nepatríme svetu, ale Ježišovi. A pamätajte tiež na jeho slová: „...kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach“ /Mt 10, 32/.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

24. január – Sv. František Saleský

Narodil sa roku 1567 v Savojsku. Keď bol vysvätený za kňaza, veľa pracoval na obnove katolíckej viery vo svojej vlasti. Zvolili ho za ženevského biskupa a bol pravým pastierom kňazov i veriacich. Písmom a činmi ich vzdelával vo viere. Bol vzorom pre všetkých. Zomrel v Lyone 28. decembra 1622, ale 24. januára jeho telo uložili v Annecy.

*Z Návodu na nábožný život od svätého biskupa
Františka Saleského*

(Pars 1, cap. 3)

Každý musí nábožnosť praktizovať inak

Boh, Stvoriteľ, pri stvorení prikázal rastlinám, aby každá z nich prinášala semeno podľa svojho druhu. Tak rozkázal aj kresťanom, ktorí sú živými rastlinami jeho Cirkvi, aby každý prinášal ovocie nábožnosti podľa svojej povahy, stavu a povolania.

Chcem povedať, že šľachtic má praktizovať nábožnosť inak ako remeselník, sluha inak ako knieža, vdova inak ako slobodná deva alebo manželka. Ba ešte ani to nestačí, ale nábožnosť treba jednotlivo prispôbiť silám, úlohám a povinnostiam každého človeka.

Povedz mi, prosím ťa, moja Filotea, či by to bolo správne, keby biskupi vyhľadávali samotu ako kartuziáni, keby sa manželia nestarali o zveľadenie svojho majetku viac ako kapucíni, keby remeselník trávil celé dni v kostole ako rehoľník a rehoľník by bol zasa stále naporúdzi ako biskup, aby pomáhal vo všetkých prípadoch a okolnostiach, aké vytvorí núdza blížneho? Nebola by takáto nábožnosť smiešna, nezriadená a neznesiteľná?

A predsa ako často sa s týmto omylom a nezmyslom stretávame! Nie, nie, Filotea moja; veď nábožnosť, ak je pravá a úprimná, vonkoncom nič neničí, ale všetko

zdokonaľuje a završuje. A keby niekedy naozaj odporovala a prekážala niekomu v povolani a postavení, je bezpochyby falošná.

Včela zbiera svoj med z kvetov tak, že ich ani najmenej nepoškodí, ani neporuší; zanecháva ich také nedotknuté, nepoškvrnené a svieže, ako ich našla. A pravá nábožnosť to robí ešte lepšie, lebo ona nielenže neničí nijaké povolanie alebo zamestnanie, ale robí ho milším a krajším.

Lebo ako všetky drahokamy ponorené do medu sú jasnejšie a žiarivejšie, každý podľa svojej farby, tak sa aj človek vo svojom povolaní stáva lepším a dokonalejším, ak ho spája s nábožnosťou. Prostredníctvom nej sa aj tvoja starosť o rodinu stáva pokojnejšou, vzájomná láska medzi manželom a manželkou úprimnejšou, povinná poslušnosť vladárovi vernejšou a každé zamestnanie príjemnejším a lepším.

A preto je omylom, ba bludom chcieť vylúčiť nábožnosť z vojenských družín, z dielne remeselníkov, z kniežacích dvorov, z domácnosti manželov. Uznávam, drahá Filotea, že v týchto úradoch a postaveniach nijako nemožno praktizovať čisto kontemplatívnu, kláštornú a rehoľnú nábožnosť. Lenže okrem týchto troch druhov nábožnosti je ešte mnoho iných, veľmi vhodných na zdokonalenie tých, ktorí žijú vo svetských stavoch. Teda kdekoľvek sme, všade sa môžeme a máme usilovať o dokonalý život. Modlievame sa a do kostola chodievame. K tomu patria aj skutky dobročinnnej lásky. Patrí k tomu aj to, že ak ideme okolo kostola, tak sa s úctou vždy prežehnáme. Je náš život nasledovaním Pána Ježiša a je príľnutím k nemu, tak že svojím konaním ukážem, že patríam jemu? Formálnych a matrikových kresťanov je veľa. No skutočných, ktorí žijú tomu, čo veria, je málo. Nech je z nás cítiť a na nás vidieť, že nepatríme svetu, ale Ježišovi. A pamätajte tiež na jeho slová: „Kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom.“

DIETĀ AKO DAR BOŽÍ

Z HLADISKA BIOETIKY

UMELÉ OPLODNENIE A MANIPULÁCIA S EMBRYAMI

Nedávno skončil Rok milosrdenstva a možno sa spýtame, ako to súvisí s našou témou „Dieťa ako dar Boží“. Môžeme povedať, že keby nebol Boh k človekovi milosrdný, nikdy by takýto dar nedostal. Veď vieme, že prví rodičia Adam a Eva neuposlúchli zákaz jest' zo stromu života, keď im Boh povedal: „Zo stromu poznania dobra a zla však nejedz! Lebo v deň, keď by si z neho jedol, istotne zomrieš“ /Gn 2, 17/.

Ak by bol Boh iba spravodlivý, bola by nastala smrť, no on bol i k prvým ľuďom, ktorí zhrešili, milosrdný. Napriek hriechu, ktorého dôsledkom na seba privolali smrť, Boh vyhnal človeka z raja, no prvé čo po vyhnaní z raja sa udialo, tak ako čítame vo Svätom písme: „Človek poznal Evu, svoju ženu; ona počala a porodila Kaina a povedala: „Z vôle Jahveho som získala muža.“ (Gn 4, 1) – plesanie prvej ženy, ktorá sa z mužovej pomocnice stáva

matkou nového človeka. Človek stvorený na obraz Boží s nesmrteľnou dušou, rozumom a slobodnou vôľou stáva sa „spoluvorcom“ nového života, života svojich detí. V súčasnosti mnohokrát sme svedkami, že niekedy ani rozum ani slobodná vôľa nestačia na to, aby splodili manželia – muž a žena nový život.

Tak ako v minulosti aj dnes mnohí manželia túžia po dieťati a dieťa neprichádza a vtedy viac ako inokedy si uvedomujeme, že **dieťa je dar Boží**. Nezáleží iba od našej vôle, mať dieťa. Mnohokrát lekárske vyšetrenia oboch manželov nedajú odpoveď na otázku, prečo nemôžu mať dieťa. Niektoré manželské páry uvažujú nad umelým oplodnením, pričom sú používané rôzne techniky ako je heterológne umelé oplodnenie, homológne umelé oplodnenie (homológna umelá inseminácia), oplodnenie *in vitro*, intracytoplazmatická injekcia spermii, pričom pri týchto technikách sa vykonáva zmrazovanie embryí, zmrazovanie ovocytov, alebo embryonálna redukcia a to je to, čo je morálne nepripustné. Hlavne mladí ľudia, ktorí sa rozhodli vstúpiť do manželstva by mali byť pravdivo oboznámení so všetkými skutočnosťami, ktoré sa pri umelom oplodnení dejú. Tiež, aby si uvedomovali, že dieťa má byť plodom manželského zjednotenia, plodom manželskej lásky.

Boh a naše náboženstvo nie je proti tomu, aby sa liečila neplodnosť a aby lekári pomáhali manželom k odstráneniu prekážok, ktoré bránia k splodeniu zdravého dieťaťa, no kresťanskí manželia musia dodržať tri základné dobrá:

- právo na život a fyzickú integritu každej ľudskej bytosti od počatia až po prirodzenú smrť;
- jednotu manželstva, ktorá so sebou nesie vzájomné rešpektovanie ich práva stať sa otcom a matkou, a to len prostredníctvom toho druhého;
- špecificky ľudske hodnoty sexuality si vyžadujú, aby splodenie ľudskej osoby bolo ovocím osobitného úkonu manželskej lásky.“

Ak sú dodržané uvedené tri základné podmienky, lekári môžu vykonať „zásahy zamerané na odstránenie prekážok prirodzenej plodnosti, ako napríklad hormonálnu terapiu neplodnosti pohlavných žliaz, chirurgický zákrok odstraňujúci endometriózu, spriechodnenie trubíc alebo ich mikrochirurgické reštaurovanie.“ (Inštrukcia Dignitas personae, 2009, bod 15). Teda lekárske zásahy je tu ako náležitá pomoc.

Na základe uvedených skutočností je potrebné vylúčiť všetky techniky heterológneho umelého oplodnenia i techniky homológneho umelého oplodnenia (umelá homológna inseminácia), ktoré nahrádzajú

manželský úkon. Za ďalší z nedovolených spôsobov umelého oplodnenia považujeme oplodnenie *in vitro*, nakoľko tieto techniky zaobchádzajú s embryom akoby to bol zhluk buniek, ktoré sa tu používajú, triedia a odstraňujú, čo spôsobuje, že nie je záujem o právo na život každého jednotlivého embrya. Mnohé embriá sa zničia alebo použijú na vedecké účely, čo spôsobuje opäť útok na život a zároveň je neprijateľné oddeľovanie prokreácie od integrálneho osobného kontextu manželského úkonu: ľudské plodenie je osobným aktom páru muža a ženy, ktorý nepripúšťa žiadne formy náhradného delegovania. (Inštrukcia Dignitas personae, 2009, bod 14).

Uvádame vysvetlivky k cudzím pojmom podľa ThDr. Jána Ďuricu SJ, PhD. Stručný katolícky slovník, Trnava: Dobrá kniha, 2015, s. 382.

„Inseminácia (lat. inseminatio oplodnenie) zavedenie mužských spermii do ženského pohlav. ústrojenstva v predpokladanom termíne ovulácie. Ak sa použijú spermie od vlastného manžela ide o homológnu i., ak od cudzieho muža, ide o heterológnu i. Z etického hľadiska nemožno súhlasiť s homológnym umelým oplodnením, lebo spojenie pohlavných buniek manželov mimo manželskej lásky odporuje posvätnosť ľudskeho života. Heterológna i. nepripadá do úvahy, lebo z biol. aktu, ktorý sa vyhradzuje jedine manželskému páru, sa robí technická záležitosť a závisí od ľubovôle osôb, čo sa môže ľahko zneužiť.“ (DURICA, J., 2015, s. 382).

„Dnes sa už jasne nechápe, že jedine výlučná a nerozlučná jednota medzi jedným mužom a jednou ženou skutočne naplňa sociálnu funkciu, pretože je stabilným záväzkom a umožňuje plodnosť.“ (FRANTIŠEK:, Posynodálna apoštolská exhortácia Amoris laetitia, SSV, Trnava 2016, bod 52).

Zmrazovanie embryí – „kryokonzervácia je nezlučiteľná s úctou, ktorá prináleží ľudským embryám; predpokladá ich produkciu *in vitro*; vystavuje ich závažným rizikám smrti, alebo poškodenia ich fyzickej integrity, keďže vysoké percento z nich neprežije procedúru zmrazenia a rozmrazenia; dočasne ich zbavuje materského prijatia a starostlivosti; stavia ich do situácie umožňujúcej ďalšie zranenia a manipulácie. Väčšia časť nepoužitých embryí zostane „sirotami“. Ich rodičia si ich nežiadajú a niekedy sa ich stopa úplne stráca. To vysvetľuje jestvovanie depozitárov tisícov a tisícov zmrazených embryí takmer vo všetkých krajinách, kde sa praktizuje oplodňovanie „*in vitro*.“ (Inštrukcia Dignitas personae, 2009, bod 18).

Embryonálna redukcia – „Niektoré techniky používané pri umelej prokreácii, najmä transfer viacerých embryí do maternice, spôsobili značné percentuálne zvýšenie viacpočetných tehotenstiev. Zásluhou toho sa presadila myšlienka pristupovať k takzvanej embryonálnej redukcii, ktorá spočíva v zákroku, ktorým sa redukuje počet embryí, alebo plodov prítomných v maternici, a to ich priamou elimináciou. Rozhodnúť zahubiť ľudské bytosti, ktoré boli predtým tak túžobne očakávané, predstavuje paradox a často prináša utrpenie a pocit viny, ktoré môžu trvať dlhé roky. Z etického hľadiska je embryonálna redukcia úmyselnou selektívnou interrupciou.“ (Inštrukcia Dignitas personae, 2009, bod 18).

Boh dal ľuďom poznanie z oblasti vedy, medicíny, biológie človeka, genetiky... Boh dáva manželom najväčší dar

života a to je Dieťa, no **človek mnohokrát zneužíva výdobytky vedy** a zabúda, že pri stvorení či splodení každej ľudskej bytosti sú potrební traja a to muž, žena a v prvom rade Boh a to za prítomnosti Lásky. Lásky Božej, lásky manželskej, pretože okamih, kedy sa človek stáva človekom, keď spermia vnikne do vajíčka a vzniká nové telo, Boh v tom istom okamihu dáva telu dušu, pretože človek je stvorený na obraz Boží s nesmrteľnou dušou. Manželia splodia smrteľné telo a Boh doň vkladá nesmrteľnú dušu.

Nový človek, ktorý vznikol z dvoch živých buniek pochádzajúcich z dvoch živých ľudí opačného pohlavia, pri najkrajšom akte lásky – tieto bunky neprerušili život – sú živé, iba spojili sa a vytvorili jeden celok - nového človeka a láska Božia, ktorou oduševnil Boh novovznikajúce telo je takým veľkým darom, že človek by mal za tento dar ďakovať celý život i vo chvíľach, keď dieťa je choré, vo chvíľach, kedy musíme s ním riešiť tie najťažšie životné situácie. **Ďakovať Bohu za dar života našich detí každý deň**, vkladat' ich do rúk Božích, prosit' za ich vieru, za lásku, za ich zdravie, za ich kresťanskú výchovu. Tak ako sme ich my rodičia s láskou prijali, vychovali a viedli ich k Bohu, tak nás aj oni raz, keď príde čas nášho odchodu, odovzdajú s láskou a dôverou do rúk Božích, aby sme sa raz dozvedeli tie tajomstvá o daroch Boha, ktoré sme tu na zemi od neho dostali. Prosme Boha aj za tých, ktorí nejakým spôsobom dieťa - dar Boží odmietli, nech v milosrdenstve Božom nájdú správnu cestu, silu, odpustenie a lásku, pretože Boh je Láska a miluje všetky svoje deti a my všetci sme jeho deťmi.

Naším cieľom je, aby sme pozvaním k modlitbe Duchu Svätému ukázali pravé hodnoty lásky, manželstva, rodičovstva a kresťanskej morálky. Prehlbovaním úcty k ľudskému životu v každom štádiu od splodenia až po prirodzenú smrť predchádzať páchaniu smrteľného hriechu, presadzovať kultúru života a zaujať kritický postoj k spoločnosti, zákonom a činom, ktoré presadzujú kultúru smrti. Hriechy proti piatemu Božiemu prikázaniu sú ťažké hriechy. Zabitie nevinného dieťaťa prináša so sebou exkomunikáciu „*late sententiae*“. Svätý Otec František v Roku milosrdenstva udelil fakultu /právomoc/ odpúšťať takýto ťažký hriech nielen biskupom, ale aj kňazom. Brány milosrdenstva sa zatvorili, no Svätý Otec ponechal i naďalej právomoc kňazom odpúšťať tieto hriechy, aby ženy, rodičia, lekári, zdravotné sestry a všetci, ktorí sa podieľajú na ťažkom hriechu proti piatemu Božiemu prikázaniu, ktorí nesú so sebou celoživotné trápenie za svoj čin, našli cestu k Bohu. Tiež, aby odpustili aj sebe... Cesta pokánia je tiež konkrétny krok k budovaniu kultúry života a nie kultúry smrti. Komu sa veľa odpustilo, ten aj veľa miluje.

Anna Jurovčíková

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Giovambattista Torri myslel len na jedno – chcel nájsť šťastie. Od malička mu záležalo iba na tom. Keď sa ho opýtali: „Čím chceš byť, keď budeš veľký?“ vravieval, že futbalistom, spevákom, alebo hercom. Myslel si, že to sú povolania, ktoré ho naplnia šťastím. Vari sa herci a speváci neusmievajú od ucha k uchu? Pochybuje niekto o tom, že sú šťastní? Keď Giovambattista vyrástol, pochopil, že na to, aby bol šťastný, potrebuje peniaze. Vstúpil do sveta biznisu, drel dňom i nocou ako blázon a podarilo sa mu

zbohatnúť. Všetci ho volali „šéf“ a vážili si ho. On sa však šťastný necítil. Žil v obave, že niekto šikovnejší ho pripraví o jeho peniaze, alebo že sa mu prestane dariť v podnikaní. Vtedy dostal nápad: „Šťastie spočíva v cestovaní. Každý kto cestuje, je šťastný.“ Tak aj urobil. Vzal všetky svoje peniaze a vydal sa cestovať po celom svete. Nakoniec bol na smrť unavený, ale šťastie nenašiel. Povedal si: „Stať sa úspešným spisovateľom – to je šťastie. A začal písať mnohostranové eseje a romány. O niekoľko rokov sa jeho knihy predávali po celom svete a on sa stal slávnym. Jeho fotografia sa objavila na titulnej strane významného denníka. On sa však cítil vyčerpaný, sklamaný, nespokojný a veľmi nešťastný. Ľudia čítali jeho knihy, ale nikomu naozaj nezáležalo na Giovambattistovi Torrim. „Život nemá žiaden zmysel. Šťastie nejestvuje!“, mrmlal si a utápal sa v čoraz temnejších myšlienkach. Až napokon si povedal, načo žiť život, ktorý mu neprináša šťastie a necíti sa byť ničím naplnený. Chcel uskutočniť potom ten hrozný zámer a pobral sa na vlakovú stanicu.

Stál tam niekoľko minút, keď dorazil dlhý vlak plný robotníkov. Na peróne zastala veľmi pôvabná mladá žena s veselým dieťaťom v náručí. Z vlaku vystúpil mladý robotník s umazanou taškou. Len čo zbadal ženu s dieťaťom, celý sa rozžiariť a ponáhlal sa k nim. Dieťa sa mu vrhlo okolo krku a všetci traja sa objali s takou radosťou, že časť z nej zaplavila dokonca aj pána Giovambattistu Torriho.

Rodinka potom nasadla do miniatúrneho autička, ktoré sa hrkotajúc stratilo vo večernej premávke. Tak Giovambattista Torri objavil, že šťastie jestvuje. Problém bol v tom, že on ho hľadal vždy na nesprávnom mieste. Čo teda je potrebné k šťastiu? Predovšetkým je to láska.

UDALOSTI

- V rámci duchovnej prípravy na Vianoce sa konal aj predvianočný deviatnik v našej farnosti. Do tejto aktivity pozývame v budúcnosti aj mladé rodiny.
- Dňa 25. 12. 2016 o 15 hod. sa uskutočnila v našom farskom chráme Jasličková pobožnosť s vystúpením a požehnaním detí z našej farnosti.

- Z lásky Najvyššieho/ako bolo uvedené na pozvánke/, sa dňa 18. 12. 2016 náš bývalý duchovný otec, pán dekan Miloslav Mrva, dožil 80 rokov. Svoje jubileum oslávil s otcom arcibiskupom Mons. Jánom Oroschom, kňazmi, príbuznými a priateľmi v Smoleniciach.

Keď sme sa na sviatok sv. Štefana zišli pred smolenickým kostolom, vívalo nás pekné slnečné počasie a veľa zaparkovaných áut svedčilo o hojnej účasti veriacich. Veď pán dekan prežil pod Malými Karpatmi dlhé roky: tri roky v Dolných Orešanoch, sedemnášť rokov v Smoleniciach a desať v Horných Orešanoch. Slávnostnú sv. omšu celebraval jubilant.

Nechýbal ani diakon Lukáš Blažo. V homílii sa prihovril k veriacim smolenický rodák – vdp. Juraj Vittek. Poukázal na duchovnú činnosť jubilanta, jeho prácu s mládežou a tiež na stavbu fary a pastoračného centra. Za sedemnášť rokov vzišli nové duchovné povolania a spoločenstvá. Pre veriacich pred kostolom bolo pripravené malé občerstvenie – sladké aj slané pečivo, varené víno a čaj. Potom pre

pozvaných hostí nasledoval v pastoračnom centre slávnostný prípitok a pohostenie.

A čo dodať na záver? Aj my si radi spomíname na pána dekana Miloslava Mrvu, na jeho pôsobenie v našej farnosti. Mali sme rôzne aktivity, do ktorých sa veriaci vo veľkom počte zapájali. Taktiež sa s Božou pomocou vybudovala nová fara. Rada si spomínam na dobu, keď pán dekan ešte z kňazského seminára prichádzal cez víkendy do našej farnosti. Mnohých sa pýtal: „Čítate? Čo čítate?“ Snažil sa prehliť v nás záujem o knihy, no hlavne o Sväté písmo. Iste aj teraz, keď duchovne vedie tých najzraniteľnejších v zariadení pre seniorov. Sám sa tým aj obohacuje a Pán ho požehnáva. Veď žalmista už pred mnohými storočiami napísal: „Tí, čo vyrastajú v dome Pánovom, v nádvoríach nášho Boha budú prevítať. Ešte aj v starobe budú prinášať ovocie, úrodní budú a plní sviežosti“ /Ž 92, 14-15/.

Mária Nováková, foto: Marián Blažo

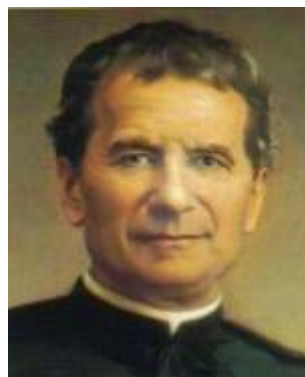
ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA JANUÁR 2017

Evanjelizačný: Prosme, aby všetci kresťania vo vernosti Pánovmu učeniu modlitbou a bratskou láskou napomáhali obnove cirkevného spoločenstva a spolupracovali pri riešení aktuálnych problémov ľudstva.

Úmysel KBS: Aby si každý z nás uvedomoval, že jednota medzi kresťanmi je podmienkou účinnejšieho svedectva o Božej láske.

ŠTATISTICKÉ ÚDAJE ZA ROK 2016

- **Pokrstených** bolo 25 detí, z toho 8 chlapcov a 17 dievčat
- **Zomrelo** 21 ľudí, z toho 15 mužov a 6 žien, z toho 11 zaopatrených sviatosťami a 10 nezaopatrených sviatosťami
- **Sviatosť manželstva** si vyslúžilo 12 párov
- **Prvé sv. prijímanie** prijalo 14 detí

MUSÍME SA USILOVAŤ
ZVÄČŠOVAŤ POČET
SVOJICH PRIATEĽOV
A ZMENŠOVAŤ POČET
NEPRIATEĽOV TÝM, ŽE
VŠETKÝM BUDEME
ROBIŤ DOBRE.

sv. Don Bosco

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifickú skupinu čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225